

τοῦ ἔαρος, ὅτε καὶ φωλεύει περὶ δύο μῆνας. Τίττει δὲ τὸ
 ὦδον καθάπερ βοστρύχιον, ὅμοιον τῷ τῆς λεύκης καρπῷ.
 Ἔστι δὲ πολύγονον τὸ ζῶον· ἐκ γὰρ τοῦ ἀποτικτομένου
 ἄπειρον γίνεται τὸ πλῆθος. Διαφέρει δ' ὁ ἄρρην τῆς θηλείας
 5 τῷ τε τὴν κεφαλὴν ἔχειν προμηκεστέραν καὶ τὸ καλούμενον
 ὑπὸ τῶν ἀλιέων αἰδοῖον ἐν τῇ πλεκτάνῃ λευκόν. Ἐπρωῖζει
 δὲ, ὅταν τέκῃ· διὸ καὶ χεῖριστοι γίνονται· οὐ γὰρ νέμον-
 ται κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον. (2) Γίνονται δὲ καὶ αἱ πορ-
 φύραι περὶ τὸ ἔαρ, καὶ οἱ κήρυκες λήγοντος τοῦ χειμῶνος.
 10 Καὶ ὅλως τὰ ὀστρακόδερμα ἐν τε τῷ ἔαρι φαίνεται τὰ κα-
 λούμενα ὡς ἔχοντα καὶ ἐν τῷ μετοπώρῳ, πλὴν τῶν ἐρίων
 τῶν ἐδωδίμων· οὗτοι δὲ μάλιστα μὲν ἐν ταύταις ταῖς
 ὥραις, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αἰεὶ ἔχουσι, καὶ μάλιστα ταῖς παν-
 σελήνοις καὶ ταῖς ἀλειναῖς ἡμέραις, πλὴν τῶν ἐν τῷ εὐρίπῳ
 15 τῶν Πυρραίων· ἐκεῖνοι δ' ἀμείνους τοῦ χειμῶνος. Εἰσὶ δὲ
 μικροὶ μὲν, πλήρεις δ' [ἡδίσ]των ὦδων. Κύντες δὲ φαίνονται
 καὶ οἱ κοχλῖαι πάντες ὁμοίως τὴν αὐτὴν ὥραν.

ΚΕΦ. ΙΑ.

ΧΙΙΙ. Τῶν δ' ὀρνέων τὰ μὲν ἄγρια, ὥσπερ εἴρηται,
 ἀπαξ ὀχεύεται καὶ τίττει τὰ πλεῖστα, χελιδὼν δὲ δις τίττει
 20 καὶ κόττυφος. Τὰ μὲν οὖν πρῶτα τοῦ κοττύφου ὑπὸ χει-
 μῶνος ἀπόλλυται (πρωϊαίτατα γὰρ τίττει τῶν ὀρνέων ἀπάν-
 των), τὸν δ' ὕστερον τόκον εἰς τέλος ἐκτρέφει. Ὅσα δὲ ἡ
 ἡμερα, ἡ ἡμεροῦσθαι δύναται, ταῦτα δὲ πλεονάκεις, οἷον αἱ
 περιστεραὶ καθ' ἅπαν τὸ θέρος, καὶ τὸ τῶν ἀλεκτορίδων γέ-